

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιάκός
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γην εδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών θρών μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνον—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
με την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος απ'έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Δέκα κι' έννιά Γεννάρι
και νύφας 'στό παζάρι.

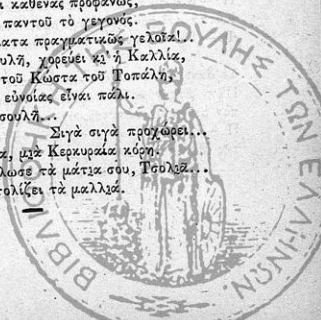
'Επτακόσα σαράντα κι' όκτώ,
πανηγύρι χορού τραντακό.

Τού Παρωσάου Χορός
τά μάλα ζωηρός.

Φ.—Ρόδα κι' έμεις άς δρέψωμεν εις του χορού τόν κήπον.
Π.—'Ο Βασιλεύς προσέρχεται μεθ' όλων τών Πριγκήπων.
Φ.—Τι νέος που μου φαίνεται... δέν έβγαλε ρουτίδας,
άν κι' έχη μες 'τάς άλλας του βασιλικής φροντίδας
κι' εκείνην του Βασιλικού...

Π.—Βρέ πού μέ πής;
Φ.— Ν' ακολουθής χωρίς ν' άκούω χρίνιας.
Πάλι καλώς σάς βρήκαμε, της μόδας μπακαρινίκια,
πάλι καλώς εβρήκαμε τας Μις και τας Μυλλαιίδας,
όπου κι' έφάτος τό γλεντούν για τους άπόρους παιδίς.
'Εμπρός και πρόσεχε καλώς μη μου πατήσιν τόν κάλο.
Π.—Γι' αύτάς, που φηγομαρίσαν 'στού Παλατιού τόν
[μπάλο,
δέν θέλω τώρα, Φασουλή, να μ' άναφέρης λέξι.
Φ.—Στρέψε λοιπόν, βρέ Περικλή, να δής τόν Κουτσαλέξη...
πάντα γλυκός, χρυσόκαρδος, του Παρωσάου κολώνια.
Π.—Πά! πά! τί κόσμος έφθασε, πού δέν χωρεί βελόνια.
Φ.—Τού Μίκιου τώρα κτύταζε την τούση κοκκινάδα,
πού σαν κι' αύτην, βρέ Περικλή, 'στών κόσμο δέν ξεκινάει.
Π.—'Ο χρόνος δέν του 'ξέβαψε τό πρώτο κοκκινάδι...
Φ.—Ψυχή μου, Μίκιου Παρωσάου... για δέξ και τόν Γεννάδη,
πού διευθίνει τόν χορό
μέ τάς και μέ σοδαρό.
Π.—Σπριγγόντας νέους του χορού κυτώ τόν 'Γικράτη,
τόν κύριον Πατρικίον μέ τό φλογώδες μάτι,
πρός δε τόν 'Ανδρικόπουλον, νεζόντα πολύ,
και τόν Κορδέλιον κτύταζε μέ τούτους, Φασουλή,
κατόπι τόν Καλογερήν του Κεντρικού Ταμείου,
τόν Τσιριγώτην έπειτα τόν του Φρενοκομείου.

Π.—Βλέπω και τους έν τέλει...
νι και της Κυβερνήσεως παρόντα δύο μέλη.
Φ.—Πρόσεχε, βρέ στραβούλιμακ, μη μου τραβήξ τό φράκο.
Π.—Με τόν Τοπάλη κτύταζε τόν Τριανταφυλλάκο.
Φ.—Πετζέ με τριανταφυλλά καινούριο διαβολάκι.
Π.—'Ωχου! τό τριανταφυλλο, τό τριανταφυλλάκι.
Φ.—'Όσα για την Κυβέρνηση 'φωνάξαν, γασομύρη,
πως τάχατε την έννοιαν του Στέμματος δέν χάζειτε,
δέν ήσαν άλλο τίποτα, παρὰ μονάχα φέμια...
ή Τριανταφυλλάκενα χορεύει μέ τό Στέμμα,
κι' εκ τούτου διαψεύδεται καθένιας προφανώς,
κι' άς τό τηλεφωνήσωμεν παντού τό γεγονός.
Π.—Μά τί σπερμολογήματα πραγματικώς γελοία...
νά! μέ τό Στέμμα, Φασουλή, χορεύει κι' ή Καλλιία,
έν άλλους λόγους άδελφή του Κώστα του Τοπάλη,
κι' αυτό σημειον κάλλιον έννοιας είναι πάσι.
Μά μη μέ σπρώγης, Φασουλή...
Φ.— Σιγά σιγά πρόχωρει...
περνά κι' ή Καπποδοστρια, με Κερκυραία κόρη.
Μην την κτύτεις... χαμήλωσε τά μάτια σου, Τσιριγώ...
μέ καταπράσινο κισσό στοίχει τά μαλλιά.

Π. — Φυσώ, ξερωσω,
για' δες τόν κισσό,
για' δες κεραλή...
τὰ κόκκινα μῆλα,
τὰ πράσινα φύλλα
μ' ἀρέσουν πολύ.

Φ. — Μὰ τί σου λέει, Περικλή, κι' εκείν' ἡ Ζηλακώστα !...
Θαρρὸ πὼς σούπα κι' ἄλλοτε πὼς μοιάζει σὰν κομπόστα,
μὰ κι' ἄλλαις ρίμαις βρισκονται διαφοραὶ εἰς ὅσα,
ὡς χάριν παραδείγματος: αἱς Μιχαλοῦς χρεώστα. »
Τὴν Νίτσα τὴν Ζακρειοπούλ προσετικὸς θεώρει.

Π. — Κι' ἡ Μομεράτου μὲ λευκὰ, Φιλαδελεφὸς κόρη.

Φ. — Ἄς γίνουσι ἕλα θάλασσα κι' ἐσπερινὴ θυσία.

Π. — Τὴν ἀδελφὴ τῆς κούταξ, τὴν λέν' Ἀθανασία,
κοπέλα βεργολιγερὴ καὶ δακτυλιδοῦ μέση.

Φ. — Βλέπω κι' ἡ Φιλαδελεφικὴ παρκαλὸν ὄ ἀρέσει.

Π. — Μπα! νὰ κι' ἡ Τζένη τοῦ Καρὰλ, χρυσὸ ζεπεταροῦδι.

Φ. — Ἀλθίει πὼς τοῦ ῥάνηκε τὸ κῆξο τοῦ Σκουλοῦδη,
ποῦ ἴπρη κι' ἐσκακώθηκε μ' ἐν' ἄγριο γερῶνι:...

κὺττα τὴν Λέοτ μὲ κίτρινα καὶ πλουτοὺν περισσόν...
ἰδοὺ κι' ὁ Λέοτ... τὸ Γυλλικὸ τὸ ξέρι σὰν νερακί

καὶ τὰ μίλει κελίτερα κι' ἀπὸ τὸν Δ' Ὀρμεσσόν.

Π. — Τὴν ξέρισι τούτῃ μὲ τὰ μπλέ:

Φ. — Δὲν θέλω νὰ ῥωτήξ...
τῆς Σόουρ τῆς μελκχιγῆς τὰ μάτια δὲν κούταξ,

καὶ τὴν Κηροῦτου τὴν ξανθὴ, τῆς δεξ τῆς Ἀσπασούλας,
ποῦνι καὶ ξεδελουάικε:

Καμάρωσι τὴν Σακραγῶδ τὴν Ἀναστασιάδη,
τὴν Εἰρηνοῦλα κούταξ, τὴν νὸν Ἀνωτιοῦδη,

ροδοπλακρῆνι καὶ κελῆ,
ποῦ ἴπρη τὸν μουστακαλλῆ.

Χυτὴ κι' ἡ Χατζῆπέτρενα, τοῦ Κόικου δηλονότι,
μὰ κι' ἡ Μιγγῆν σὰν μαζῶν, Σιλφῆς κι' ἡ Λούουρ πρώτη.

Π. — Καὶ τούτῃ πὼς σοῦ ρωταίει:

Φ. — Σὺν τὸν κακὸ σου φλόρο...
μὰ σκάσι τὼρα, Περικλή, τὸν Βάρβογλη κηλαῶ.

Π. — Κι' ἐγὼ τὸν φίλον Φίλιππον κούταξ, μπαλαρῆνε.

Φ. — Κι' ὅποταν ἦτον Ἰπουργὸς καὶ τὼρα ποῦ δὲν εἶναι,
πρῶτος πηγαίνει ἴσὸ χορὸ, τὸν τέρη' ἡ φασαρία του,

καὶ κλέβει σὲ μὴ γονιὰ καὶ βλέπει τὴν κορίττα του.

Π. — Τὸν σπασθορὸ κούταξ, τὸν λιγερὸ Πετρίδη,
μὲ τὴν κομῆ κορίττα του κούτῳ καὶ τὸν Αἰμιρίδη.

Ὁ πρῶτος καὶ κελίτερος χορεύει μὲς ἴσους ἄλλους
καὶ ξενογιάζει χορευτὸς κι' ἴσπεδόνει κάλους.

Φ. — Ἐλα ἴσὸν Μπέη τὸν Ριζὸτ θερωδὸς νὰ σὲ συστήσω.

Π. — Γιὰ τὰς συμβάσεις ἤθελα πολλὰ δὲν τὸν ῥωτήξ.

Φ. — Καὶ τῶν Ρωμανῶν κούταξ τὸν Προσευτὴ τὸν Γκίνακ
καὶ μὲς ἴσὸ κούτῃ τοῦ ῥάνηκε Ἐρωμῆν τραχῆσσα, ο

μὰ τί σοῦ λέει κι' ἡ Μαλτέ, κι' ἡ Δαρλέξ τί γλυκῆ!...
ἄλαις τῆς βλέπει ἐκθαμβὸς καὶ μὲ τὸ στόμα χάστακ.

Π. — Κι' σὺ τῆς βλέπει τρυφερῶ, μωρὸ μακαρτζῆκτο.

Κούττα καὶ τὸν κομπάρσο σου, τὸν Λάσκαρη τὸν Νίκο.

Φ. — Τοῦλαφεν τὴν μπουγάδα του κι' ἤλεε κι' αὐτὸς ἴσθην
[τρέλλα

μὲ δανεϊκὸ ἴσκαμῖσο καὶ δανεϊκὴ φανέλα.

Πλὴν ὄστυνοι καὶ φρουοὶ — παρηγορῶ τοῦ μαζῶν! —
τὸν βεδινοὺν τὰσπρόρουκο πὼς σίγουρα θὰ τῆξῃ.

Π. — Κάνε τὰ μάτια τέσσερα νὰ ὄξῃ, κιοπέκ κιοπέγλου,
τῆς Μέλ τὸ μαζῶν κηρατῆ, τὸ μὸς τῆς Πεσματζόγλου,
κι' ἔλα νὰ ψάλλῃ, σκυθρωπῶ,
ἄνηθ μεγάλα νεκουπέ.

Φ. — Κούτα τὴν Ἀγγελιοπούλου,
τὴν Παππαμυχαλοπούλου,
καὶ τὴν Ἰορδανοπούλου
καὶ τὴν Γραμματικοπούλου,
πρόσθεσι τὴν Παππαδοπούλου
κι' ἐνταυτῶ τὴν Μητροπούλου
καὶ τῆς Κατερινοπούλου
ὡς καὶ τὴν Ἀνωτιοπούλου
καὶ τὴν Ἀναστασοπούλου
καὶ τὴν Φράγχα Φραχγοπούλου,
κι' ἔχεις ἕλας τὰς εἰς πούλου.

Σὺ συστήνω τῆς Σταθάτου καὶ τὴν Στρέιτ, Περικλή,
τὴν κορίαν Κουτσολέξῃ, τὴν Μαρίν κι' Ἐμπεδοκλή,
τὴν κορίαν πὼς τὴν λένε, τὴν Πετσολῆ καὶ τὴν Λάππα,
καὶ βανκούσις μὴ μὲ σπυγγῆς νὰ μὴ ῥξῃ κημῖα φάπα.

Μάθε, βρε, καὶ τὴν Λεβιδη,
τοῦ Γεωργιάκη τὴν κορία,
κὺττα τῆς Ἰωαννίδη,
τὴν Φωφοῦ καὶ τὴν Μαρία.

Εἴν' ἐδῶ κι' ἡ Πιτερμπίντερ...

Π. — Πὼς τὴν εἶπες;

Φ. — Δὲν τὴν ξέρισι;

Π. — Ἀπορὸ πὼς τὸνομά τῆς εἰμπορεῖσι καὶ τὸ προφέρεσι.

Ὁχι! ἀμὰν, Κουτσολῆ, κι' ἄς ρέξῃ...
τόκα μαι, Κουτσολέξῃ.

Φασουλή θὰ σὲ δαγκώσω... δὲς εἰκίνο τὸ μπουνοῦκι.

Φ. — Περιλέτο σὲ καλὸ σου... κὺτ' ἀπάνω τὴν Πημποῦκη.

Κρῖμα ποῦ κι' ὁ κύριός τῆς δὲν εὐρίσκει' ἐδῶ πέκκ
ἴσὸ γνωστὸν Λουσακτρῶν νὰ σὲ παραλέξῃ, λέρα.

Π. — Φασουλή θὰ σὲ δαγκώσω... μ' ἐμεθύσανε τὰ κάλλη...
κὺτταξ τὴν Κυραγῆλου... κίτρο μου καὶ ποροκαλί.

Κι' ἡ Μπερὸτ μὲ παπκροῦνικ... ὄχου παπκροῦνι μου!...

κι' ἡ Μελοσῆν μὲ μαζῶν... μέλι μου, Μελοῦνι μου!...

Ὁχι! κηράβι, κηράβικι... κὺττα καὶ τὴν Κηραδέλα
καὶ τὴν Πηππαλεξάνδρη...

τόκα κι' ἄλλη... μούλθε τρέλλα...
κλέρταϊς μ' ἴπχαν ἴσὸ μαζῶν.

Κι' ἡ Πιτωρὸ γλυκὸ πιτσουῖνι, κι' ἡ Λαυρέντιερ, ἐρίρη,
μπακαλέξῃ καὶ καταρίε.

Ὁ! κι' ἡ Μαζῶ, μὰ δὲς καὶ μίκα... πάλι τῆξλε τὰ μαζῶν.

Φ. — Τὰ ματάκια σου μαυρίσαν γιὰ ποδύγορο, παλάβρα.

Π. — Κι' μὰν Ἐγγλέξικ κούταξ, γρηὴ μὲ λουσα τόσα...

ρορεῖ καὶ τραντάφυλλα καὶ φανταίει σὰν γηῖσο.

Φ. — Πὼς ἀναφῆς σὰν ἄχουρ... σκακῶς... τί κάνεις ἐταῖ;

Π. — Κὺττα τὸ κεραλάκι τῆς... δὲ τὼκαμυ γηουδέσι;

Φ. — Κὺττα κι' ἀπάνω στῆ Σακῆν γηροτικὸν μπουκέτο!...

θαρρεῖ τοῦ Φάουστ ὁ χορὸς πὼς εἶναι, Περικλέτο.

Π. — 'Στῆ Σακῆν μαζῖ μου τράβξ
γιὰ νὰ ἴσουμε καὶ τὴν Κάββε,
ἐκηλαρίσκα τὴν Κούξῃ, καὶ λιγνὸν παραπέξ
δικηρίνω τῆς Γηιοβάνας καὶ τῆς Νίνας τὴν μητέρη.

Νὰ κι' ἡ Παππαναστασίου, καὶ ψηλὰ ἴσθην γηλαξία
ἡ μαμμῆ τῆς Εἰρηνοῦλας, πολυεῖψαστῃ κορίττα.

Φ. — Ὅμως κὺτταξ' ἐκεῖ ἴσθην καὶ κοπέλικα, ἀνικιδη,
κὺττα τῆς Ἀργυροπούλου, τοῦ Προέδρου δηλκῆ,
ποῦ γηωρῖ' ἡλεκτρισμὸ κι' ἄλλα τόσα πράγματα
καὶ μὲς κάνει τακτικὰ φωτεινὰ πειράματα.

'Δὲς καὶ τὴν Ἀποστολίδη τὴν Εὐτέρπη, βρε μαριόλο.

Ξυπνη μπιμπιλομάτα, πῶναι μὲς' ἀπὸ τὸν Βῆλο.

Π. — Καὶ νεώταταις κυρίαις διακρίνω, στραβοκάνη,
λόγου χάριν τὴν Βλαχάνη.

Φ. — Τὴν γνωρίζω, τὴν γνωρίζω... πῶς τὰ βλέπετε; καλὰ;

Π. — Κότταξε καὶ μὰ κυρία, πού σέ βλέπει καὶ γελά.

Φ. — Τὴν γνωρίζεις, Περικλέτο;...

Π. — Τὴν γνωρίζω καὶ πολὺ.

Φ. — Μὴ μὲ βῆσανίζης, 'πὲς την...

Π. — Ἡ κυρία Φασουλῆ.

Φ. — Τί μοῦ λές;

Π. — Δὲν τὴν κυττάξεις;

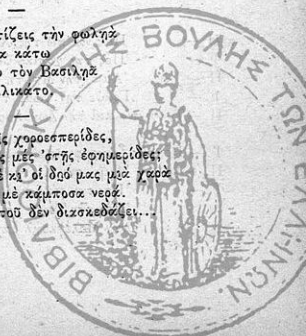
Φ. — Ναι! βεβαίως, εἰν' ἐκείνη...

νὰ καὶ ἡ κόρη μου μαζὶ τῆς καὶ τὰ φρασιμὲν τῆς δίνει.

(Ὁ Φασουλῆ συνομιλεῖ
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.)

Ἦψά τὴν κτίζεις τὴν φοιτῶ
καὶ ἔλα κατέβα κάτω
νὰ ἴδῃς καὶ σὺ τὸν Βασιλῆα
καὶ κόσμο ντιλικάτο.

Γιατί δὲν κατεβάνετε ἄτῃς χοροσπερίδες,
γὰρ ν' ἀραδεύσουνε καὶ σὰς μὲς ἄτῃς ἐσημερίδες;
Ἔλα νὰ πῶμε ἄτῳν μπουρε καὶ οἱ ἰδοῦμας μὰς γαζὰ
νὰ δροσιθούσῃ τὰ μέμα καὶ μὲ κάμποσα νερά.
Πάρε καὶ τὸ κορίτσι μὰς, πού δὲν δισκοδεύει...

έκει 'ψηλά πού τ'όβαλες κινείσ δέν τ'ο κυτάξει.
Κατέβασέ τ'ο 'στό χορό, πρέπει ν' άλλάζεις σάβεισι,
κι μάθε μέ τ'α ρασαμέν πώσ δέν θά τ'ο παντρίψης.

Π.— Μήν κυτάξεις τ'όρ' άλλ'οσ,
στρέψε πρ'όσ τήν 'Αξελ'οσ.
Είναι πλ'ήθ'οσ όνομάτ'ων μέ κατάλληζιν είσ άκη,
λόγου χάριν Πολιτάκι,
Μαζαράκη, Παππαδάκη,
πρόσθεσ κι τήν 'Ανδρ'οτάκη.

Φ.— Είναι κι 'άλλα, Περικλέτο, μέ κατάλληζιν είσ ίδη,
δηλαδή Νικολαΐδη,
πρόσθεσ κι τήν Κοκκιδη
κι τήν Τρινατφυλιδη,
τοιγαρούν κι τήν Πετρίδη.
Είναι κι 'άλλα πούχουν άδη,
δηλαδή Βασιλειάδη,
πρόσθεσ κι τήν 'Ηλιάδη.
Είναι κι 'άλλα τέα, θεα,
Κουγετέα, Μαραφέα.

Είναι κι 'άλλα, Περικλέτο, συμφρονοπαρκληκτουόνα
μέ κατάλληζιν είσ, ζώρα,
λόγου χάριν Μόρα, Ζώρα,
κι' είντε βάλε τ'ο παλτό σου μήν άρπάξεις καμμιά πούντα.

Π.— Είναι κι 'άλλα, κουτσόδόντη,
μέ κατάλληζιν είσ όντη,
ή Μαριέτα Νεγρεπόντη.
Μήν ξεγινεσ κι τάς είσ ίμη,
δηλαδή τ'ης δ'ού Ζαήμη,
'Ασημάκη, Παναγιώτη,
πρόσθεσ κι τήν Χασιώτη,
τήν Μπαλάν, τήν 'Ανδρονίκου, τ'ης δ'ού Μάτε, τήν Καββαδία,
κίττα κι τόν Τσιριγώτη, πού βροπ'ε ζουρλομακούνα.
Φ.— Νά κι' ό Δημάργος Μερκουρίσ... μέ τ'α δ'ού ζυπνά του
καλλόν'εσ σκορπ'ε βραβεΐα 'στό διάφορα κομμάτια. [μάτια
Π.— Νά τ'ην κι' ή Παλαιολόγου... λιγερή κι νύν κι πάντα.
Φ.— Λένε 'στόν Πικαλιόλογο πώσ τ'α στήσου άνδριόκιντα,
κι δέν ξερίεσ, άδελφ'ε μου, πώσουσ 'μάξ'εσαν έράνουσ
κι' έκ τ'ης εζ'ωθεν 'Ελλάδοσ κι από τ'ας ίσαστεράνουσ.
Κι' ή Γεννήσαρλη τί χάρει!... κι' ή Καλλιγί τί καθώσ πρέπει.
Π.— Μήν κυτάξεις τ'ης κυρίας κι' ή κυρία σου σέ βλέπει.
Φ.— 'Όι κι' ή Συγγ'οσ τ'ου Τραπεζίτη... νά κι' μέ τ'α λιγάκι κρύα.
Π.— Βλέπω μόνο τόν Ζλατόν... πώσ δέν ήλθε κι' ή κυρία;
Φ.— Τρέχα 'ρώτα κι' έλα π'εσ πώσ δέν ήλθανε μαζί.
Π.— Κίττα τ'ην άνθιπιλάχου, τ'ην κυρίαν Κρισεΐ.
Φ.— 'Ενας γίροσ πλησιάζει μέ παρόνομον λαμπού.
Π.— Νά κι' ό Γ'άννης Πεσραμζ'όγλου, Τραπεζίτησ τ'ου συρ-
[μούσ.
Φ.— Κι' ό Σκουζέσ ό Κορδονάτοσ, διπλωμάτησ μεσ άμκατοσ,
ήλεσ κι' έφυγε δρομακίσ.

Π.— Πώσ νά 'π'ω τ'ης Χαραμ'η;
Φ.— 'Πέσ τ'ης χάσκ'οσ φωμ'ι.
Π.— 'Άμμ' τ'ην Μπότ'οσ τ'ης Κερκίρασ;
Φ.— Γράψε τ'ην φωμ'ι τ'ης μύτρασ.
Π.— Τί νά'π'ω και τήν Ζωγράφου, τ'ην Χατζ'ίσια, τ'ην Μπαλ-
[κατ'η;
Φ.— 'Πέσ τ'ης ζωγραφικ'ησ, είκόνοσ, κι' όπωσ προτιμ'εσ, Χατ'οσ.
Π.— 'Άμμ' τ'ην Χέ, πού κ'άνει κρύτο;
Φ.— 'Πέσ τ'ην ρόκα και καρτό.
Π.— 'Πέσ τ'ην Τσάπ χαλβ'ε μελένο,
τήν Μελένογ'ολ 'Χαζαρένοσ.

Π.— 'Άμμ' είνεϊνη νά τ'ην γράφω κερχλήν τ'ου Ραρχήλοσ;
Φ.— 'Εγώ λέω νά τ'ην γράφεις κερχλάκι τ'ου Μουρίλοσ.
Π.— 'Άμμ' τ'ης άλλαισ νά τ'ης γράφω λακτομειτ' τ'ης Πεντέ-
[λησ;
Φ.— Μήπωσ; θά πληρώτ'εσ φόρο; δέν τ'ησ γράφεισ όπωσ θε-
[λέει;

Γράψε τ'ησ κι' αύταισ Σιλφίδεσ, λιγερ'ησ, άροπ'οπλασμακίσ,
Καρυάτιδεσ, πλ'αγκίνοσ, άπ' τόν όφ'ορνόσ πορμενικίσ.
'Υμνησέ τ'ησ μέ κιθάρα, κωντολίνο κι' όργανέτο,
κι' όπωσ άλλωσ σου φαγ'η,
μόλισ μέσά σέ πενήντη 'βρίσκω μία, Περικλέτο,
πού δέν είναι καλλόν'η.
'Όσ κι' 'στό Γ'ηροκαμ'ετο βλέπω κάλλοσ 'Αφροδίτησ
κι' μ' άνάβουν τ'α κωντολίνα,
κι' ό Μαθιόσπουλοσ ό Μάνθοσ, Ναυτικίσ 'Αγρονορείτησ,
διευθύνει τ'ην καρδίλασ.

Π.— Τόν νοσ σου μή μέσ ρίζουνοσ τ'ων χορευτ'ών τ'α πλ'ήθ'οσ...
μέ τί γυμνάτ'η, Φακουλ'η... βλέπω πολλών τ'α στήθη.
Φ.— Συναθισμένωσ πράγματ'α μου λέεσ, παλτοκοκκάλα,
μέ τ'όσν αυστηρότ'ητα μήν τ'ο παραξιλόνοσ...
γχατ'ι τ'α στήθη, πού μικρό σ' έπίστακι μέ γάλα,
νά μήν τ'α βλέπ'εσ άνοικτ'α κι' όπόσταν μεγαλόνοσ;
'Εσ'ό 'στού Ν'οε τόν καιρό θαρρ'ό πώσ ζεσ άκόμη...
νάτ'ην ή γ'η τ'ου β'όζαντοσ, νάτ'ην ή νέε ρώμη,
μέ 'δέεσ κι τ'ην 'Αλεβιζάτ' και τ'ην Βυζαντινού...
άληθεσ λησμονήσασμε τ'ην 'Αραβαντινού.
Π.— Κι' άλλαισ θαρρ'ό 'ξεγάσασμε κι' άε' δοίμε τ'α Καρ'ε.
Φ.— Πραγματικ'ώσ εζέχασμε τ'ην Δεδε, τ'ην Βορέ,
τήν Τζίνη, τ'ην Παππαβασιλ'η, τ'ην κόρη μου, τ'ο τατ'ρι μου,
τήν 'Ακριβιού και τ'ην Φηνούσ,
μέ σ'ό μου σ'ήμασεσ τόν νοσ,
και δέν τ'ησ εσημείωσασ κι' τούταισ 'στό τετ'ερί μου.
Π.— Ποία πλ'ηθ'οσ χορευτ'ριών και χορευτ'ών παγκάτων,
άκούω φροστανιόσ φροσ φροσ τ'ησ κωντολίνοσ.
Φ.— 'Η Βλάγκ'ηλη 'βραβ'ήθεσ και δέν χορείεσ πιά.
Π.— Κίττα και δ'ού... τ'ησ έφεραν από τ'ην 'Αραβία,
και νά σου 'π'ω, βρέ Φακουλ'η, θαρρ'ό πώσ εχεισ δικ'ο...
καμμίσ ροδοπέρεισ δέν είναι σάν τόν Μίκο.
Φ.— 'Ο Πρίγκιπ' ό Γεώργιοσ τί γίγασ ευσταλήσ.
Π.— Ακμπ'όσ κι' ό Ταμπακόσπουλοσ, 'Εφοροσ τ'ης Σχολ'ησ,
λαμπαράκι μου φ'κίνονται κι' ή Λάμπ'... όλοι κι' είμετ' λαμ-
[προι,

γεννήτορεσ, γεννήματ'α, νοράδεσ και γαμπ'οί.
Φ.— Πόεσ κ'αμ'ερόνεσ, Περικλή, καθεισ τ'α θηλιάκι του...
Π.— Κι' ό Τσουκαλίσ παριστάται μέ τ'α ποικιλ'ια του.
Φ.— Παρκαλλ'όσ τ'α νεκροτό μη βλέπ'εσ σάν αυθάδεσ.
Π.— Τώρα χορεύου τόν συρτ'ό... τόν σέρνει κι' ό Γεννάδεσ,
τόν σέρνει κι' ό Γεννήσαρλησ, κι' ή δύο Ραλλοπούλ'αισ,
σωσταίεσ 'Ελληνοπούλ'αισ.
'Ελα νά τ'ην χορ'εψόμεσ κι' είμετ'ι, βρέ μπαγιλάδη.
Φ.— Τ'ησ μ'ιασ κυρ'εσ τ'ό φ'ορεμα, τ'ησ άλλ'ησ τ'ό φουστάν'ι,
πέντε ραφτάδεσ— Ρίνα μου,
νά ζήσ'ησ πάσικ'η χ'ίνα μου—
πέντε ραφτάδεσ τ'άρραβαν και δέκα μαθητούδισ,
και τ'ην στιγμήν πού τ'άρραβαν ελέγαν και τραγούδισ:
αχαρ'ό σ' αύταισ πού τ'α φορούν, σ' αύτούσ πού τ'α πληρώνουσ,
χαρ'ό και σ' όσουσ απ'όχονταί γι'ά νά τ'α καμαρώνουσ.

Π.— 'Ήλθαν τ'α ζημερομάτ'α
και μουτρα ζέβασαν πολλά...
τ'ησ νύκτασ τ'α καμώματ'α
τ'α βλέπ' ή μέρα και γελ'ε.